

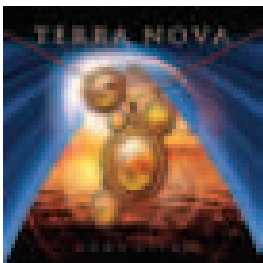
baar en dynamisch met een meeslepende Hammond-solo en een goed opgebouwde gitaarsolo. Het is een soort improvisatie op het origineel, iets waarin Howe een meester is. Tot slot het epos *Close To The Edge* in een versie van ongeveer vijf minuten. Hier pieken Ross en Steve met hun samenspel! Een andere sterke troef op deze CD is het titelnummer met mooi fragiel, vrij bluesy gitaarspel van Howe en een wervelende Hammond-solo. Verder Kenny's Sound, een ode aan Kenny Burrell, Blue Bash, een spetterende ode aan Hammond-legende Jimmy Smith en het akoestische, wat speelse *Laughing With Larry*. Ik denk dat liefhebbers van Steve Howe, de Hammond en vooral jazzmuziek zich met *The Haunted Melody* uitstekend zullen vermaken.

Erik Neuteboom

TERRA NOVA

Come Alive

(FRONTIERS FRCD 469 / ROUGH TRADE)

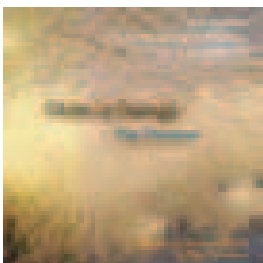
Met een bewonderenswaardige onverzettelijkheid blijven de Limburgse broers Hendrix eens in de zoveel jaar een album met melodieuze rocksongs uitbrengen. Het is dapper tegen de stroom inzwemen daar rond de Maas. *Come Alive* is wederom een oerdegelijke productie van de heren. Fred (zang, gitaar) en Ron (keyboards) tappen op hun vijfde album vooral uit het vaatje *Journey*. Luister maar naar *The Curtain Falls* waar je zweert dat Steve Perry achter de microfoon staat, en Jonathan Cain de piano bespeelt. In de meer bombastische uptempo tracks mag het werk van Robby Valentine ook als referentie worden genoemd. Zo meermaals achter elkaar doorgedraaid klinken de nummers best oké, zonder dat er nu eentje specifiek uitspringt. Het zijn meer de afwijkende tracks die blijven hangen, zoals het funky *Do Or Die* met z'n vinnige gitaarpartijen en het Queen-achtige *Those Eyes*. Goedgemaakte en degelijke, maar tegelijk ook wat kleurloze plaat van deze AOR-vaandelragers uit eigen land.

Robbert Schuller

PIM THIEMENS

Cédez Le Passage

(EIGEN BEHEER)

De Culemborgse amateurmuzikant Pim Thiemens speelt al vanaf zijn zevende gitaar. Met zijn broer Hans (basgitaar, Chapman-stick) speelt Pim vaak op King Crimson georiënteerde muziek, samen met zijn vrouw chansons van Yves Duteil en daarnaast zingt en speelt hij gitaar in de bluesrockformatie *Colourize*. De twintig instrumentale nummers op *Cédez Le Passage* heeft hij allemaal zelf gecomponeerd en opgenomen in zijn thuisstudio gedurende de afgelopen tien jaar. Echoënde begintonen met kerkklokken en een kraaiende haan, brengen de luisteraar naar wat langzamere melodieuze tracks enigszins in de stijl van Robin Trower. Een contrabasgeluid, zwevende toetsen, percussie en een akoestische gitaar roepen de sfeer op van een zuidelijk vakantieland. Het op funkrock geënte *Train Delays*, met een refrein dat mij heel sterk aan een track doet denken van KPM (Klaus-Peter Matziol), is wat meer uptempo. *Just The Little Things*, *Enjoy The Beautiful* en vooral *A Brief Moment* zitten meer in het deels akoestische werk van Steve Hackett. Het volgende stukje is bijna ambient, terwijl *Breaking Loose* meer bluesy klinkt. *Fear Of The Dark* heeft ook wat funktrikes, maar is lekker slepend qua tempo met op het eind licht orkestrale toetsen. Na wat korte fragmenten volgt een track met een lichte funky inslag met invloeden van zowel *Wishbone Ash* als reggaemuziek met goed en degelijk gitaarwerk. Na een kort ritmisch stukje volgt een experiment met echoënde keyboards. Het vakantiegevoel voor de late avond keert terug in *Never Ending Holiday*. In *Freestyle* zitten wat lastiger ritmes: een lekker 'lopend' basje met veel toetsen, terwijl de gitaar pas in het tweede deel op gang komt en eerst wordt overvleugeld door een schelle fluit. Het eind van het album heeft met *Le Passage* wat weg van de bekende nachtklaars. Pim beheerst zijn instrument uitstekend en zijn niet alledaagse geluiden zorgen voor een verfrissend geheel. In het ruime uur zitten mijns inziens echter te veel fragmentarische stukjes, maar met een goede selectie blijft er drie kwartier zeer aansprekende, melodieuze gitaarmuziek over. Het album is zeker een bezoekje waard aan de website: www.warthogproductions.nl.

Menno van Brucken Fock

THREE MONKS

Neogothic Progressive Toccatas

(DRYCASTLE RECORDS DR-036)

De bandnaam doet al vermoeden dat er een kerkelijk tintje aan deze muziek zit. In dit geval een behoorlijke tint, want het voornaamste instrument op deze schijf is een pijporgel. De bandnaam geeft bovendien aan dat de bezetting uit drie muzikanten

bestaat. Het is een ongebruikelijke instrumentale bezetting, want naast het pijporgel, bespeeld door Paolo Lazzeri, bestaat het trio uit Maurizio Bozzi op elektrische bas en Roberto Bichi en Claudio Cuseri afwisselend op drums. Rick van der Linden, de veel te vroeg overleden Nederlandse promotor van het kerkorgel in rock- en popmuziek, zou dit album met open armen hebben ontvangen. Ook grootheden als Keith Emerson, Rick Wakeman, Pär Lindh en Józef Skrzek, de toetsenist van de Poolse band SBB, gebruik(t)en regelmatig het kerkorgel in hun gearrangeerde of eigen composities, evenals de Franse formaties Hécénia en Vital Duo. Lazzeri is de leider en componist van de band en zes van de zeven composities zijn van zijn hand. Het zevende nummer, *Profondo Rosso - Profondo Gotico*, is een zeer fraaie variatie op de soundtrack van de film *Profondo Rosso* (Deep Red), geschreven door de bekende Italiaanse groep Goblin. Het zijn allemaal sprankelende toccata's, uptempo stukken met hier en daar een korte, rustiger passage. Enigszins afwijkend is het intro van *Neogothic Pedal Solo*, waarin een elektronisch monnikenkoor is te horen gevolgd door een bassolo. De finale culmineert in een prachtige orgelsolo. Paolo is erin geslaagd het kerkorgel hoger op de progressieve rocklijst te plaatsen. Het is te hopen dat het niet blijft bij deze release, want dit vijftig minuten tellende album waarin het rockende kerkorgel centraal staat, maakt grote indruk. Wat mij betreft mag er nog een monnik worden aangetrokken om zo nu en dan wat elektrische gitaarklanken toe te voegen waardoor de muziek nog toegankelijker wordt. Voor de kerkorgelfanaten is de plaat van de Italianen niet te versmaden en verplichte aanschaf voor de collectie. Website: www.drycastle.com.

Leo Hoekstra

TWELFTH NIGHT

Art & Illusion, The Definitive Edition

(F2 MUSIC LTD F210103 / BERTUS)

Vroeger was alles beter. Toen verfden meisjes de haren zwart en de lippen rood en gingen jongens de deur niet uit zonder kekke krullen in het haar. Wat een tijd die vroege jaren tachtig! Ook op muzikaal gebied was er veel te beleven, vooral in de undergroundscene. Daar sloeg *Twelfth Night* een bijzondere brug tussen wave, postpunk en klassieke symfo. De band rond Andy Revell, Rick Battersby en Brian Devoil stond met het album *Art & Illusion* op een keerpunt van hun carrière. De legendarische Geoff Mann had de band net verlaten en daarmee leek het lot van *Twelfth Night* bezegeld. Opvolger Andy Sears mocht zich als zijn troonopvolger bewijzen met *Art & Illusion*. Zoals we dat ook bij het vertrek van grootheden als Fish of Peter Gabriel hebben gezien, valt dat niet mee. Daarbij komt, dat iemand als Fish voor de *Twelfth Night*-liefhebbers niet eens in de schaduw van mijnheer Mann kan staan. Maar het wonder geschiedde: *Art & Illusion* werd goed ontvangen en leidde uiteindelijk tot een platencontract. Virgin bracht in 1986 opvolger *XII* uit. *Art & Illusion* zou aanvankelijk een album met acht nummers worden, maar uiteindelijk kwamen er maar

vijf op het vinyl terecht. Gelukkig zijn ze alle vijf zeer de moeite waard. Door de sterke New Romantic-invloeden klinkt het album enigszins gedateerd, maar ook anno 2010 staat de muziek als een huis. Helaas heeft *Twelfth Night* nooit een contract getekend met een eersteklas label, uitgezonderd het korte Virgin-avontuur. De opnamekwaliteit van hun albums liet nogal te wensen over, maar dat bleek voor verbetering vatbaar. *Art & Illusion* werd in 1993 geremasterd heruitgebracht en nu is er dan *The Definitive Edition*. Deze editie is identiek aan de heruitgave uit 1993, maar bevat een bonusdisc met live-opnames van de tour die de band in Engeland deed in oktober en november 1984 met voor het eerst zanger Andy Sears in de gelederen. De opnames hebben de kwaliteit van een goede bootleg. Dat maakt *The Definitive Edition* met name interessant voor de *Twelfth Night*-verzamelaar en voor iedereen die het werk nog niet kent. Volgens sommigen is de band een van de pioniers van de neo-prog. Het laatste woord is daarover nog niet gezegd, maar dat *Twelfth Night* een unieke band was staat als een paal boven water.

Martinka Zandijk-van Noorloos

UNIVERS ZERO

Clivages

(CUNEIFORM RUNE 295)

Na de grote schoonmaak vorig jaar met de restjesplaat *Relaps*, is er in de bovenkamer kennelijk weer voldoende ruimte ontstaan voor nieuw werk. *Clivages* is een combinatie van traditie en moderniteit, van lang en kort, van serieus en lichtvoetig. Vroeger, toen de universjes nog jong(er) waren, maakten ze lange en serieuze composities met een langzame spanningsopbouw. Later maakten ze steeds kortere stukken van een minuut of vier die een zekere lichtvoetigheid hadden, soms op het neurotische af. Op dit album staan twee stukken van boven de tien minuten en nog eens twee van tegen de acht, waarin de traditionele spanningsopbouw weer aanwezig is. Daarnaast horen we een aantal kortere, vrijere stukken. De band heeft ervoor gekozen om ook in de langere stukken de instrumentatie de vrijheid te geven die we de laatste jaren horen, waarin vooral de klarinet een soms bijna Slavische vrolijkheid verklankt. Ook uit de rest van het instrumentarium blijkt duidelijk dat dit een kamerorkest is. Weliswaar telt het kamerorkest 'slechts' zeven leden, maar het instrumentarium is uitgebreider. *Univers Zero* blijft op dit album trouw aan de eigen stijl en laat wederom horen een van de toppers te zijn binnen de avant-garde prog. Toch maakt ook dit album weer duidelijk dat het oude UZ me meer aanspreekt.

Roberto Lambooy